

et Lovforslag fremsat af daværende Konseilspræsident Berntsen. Lovforslaget var ganske enslydende med et Forslag udarbejdet af en af daværende Konseilspræsident Zahle i 1909 nedsat Kommission til »Undersøgelse af, i hvilket Omfang Virksomheden som Statsembedsmand forenes og rettelig kan forenes med anden indtægtgivende Virksomhed og som Rigsdagsmand med anden indtægtgivende Statsvirksomhed«. — Lovforslaget blev imidlertid ikke ophøjet til Lov. — Det var dog navnlig i Samlingen 1920—21 under Behandlingen af Loven om Udenrigstjenesten, at Spørgsmaalet blev bragt paa Bane, idet det tog sin Oprindelse fra Spørgsmaalet om Udenrigsministeriets Tjenestemænd — se Aarvog 1920—21 pag. 120 fig., hvor det oplyses, at man sluttelig enedes om følgende Affattelse af Tjenestemandslovens § 141 (der omhandler Lønningerne under Udenrigsministeriet): »Der vil af Regeringen inden 1. December 1921 være for Rigsdagen at fremsætte Forslag til Lov om Revision af § 44 i Lov Nr. 489 af 12. September 1919. — Hvis nævnte Revision ikke har fundet Sted inden 1. April 1923, vil Tjenestemænd i Udenrigsministeriet, som har Tilladelse til at have Beskæftigelse udenfor Statstjeneste, ikke kunne vedblive hermed, medmindre ny Tilladelse gives; Ministerens Afgørelse heraf træffes efter Forhandling med begge Tings Finansudvalg.«

I Henhold hertil fremsatte Ministeren Lovforslaget og udtalte herom bl. a. følgende: »Regeringen har været af den Opfattelse, at et rent og skært Forbud mod, at Tjenestemændene under nogen som helst Omstændighed maatte have lønnede Bierhverv, lod sig ikke opretholde. Der er mange forskellige Tilfælde, hvor det vilde være ubilligt at nægte dem det, og Tilfælde, i hvilke det, at de har saadanne Bierhverv, ikke i mindste Maade kan være skadeligt for deres offentlige Stilling. Det Princip, der er fulgt her i Lovforslaget, er da dette, at man giver strengere Regler for Opnaaelse af og Bevarelse af disse Bierhverv, idet man dog ikke ganske afskærer Muligheden derfor. — Om Forholdet i al Almindelighed maa jeg sige, at trods bitre Ord, der kan være faldet overfor Tjenestemændene under Forhandlingerne om denne Sag, maa jeg paa Regeringens Vegne udtale, at jeg føler mig ganske overbevist om, at der i det hele og store ikke er nogen Bebrejdelse at rette mod vore Tjenestemænd for, at de har ladet private Interesser paavirke Varetagelsen af deres Embede; heller ikke i de Tilfælde, hvor de har haft slige lønnede Hverv, tror jeg, man med nogen Ret kan sige, at det er sket. Jeg finder i alt Fald, at det er en Pligt overfor Tjenestemændene ikke at antage noget saadant om dem, naar man ikke er i Stand til at bevise det. Regeringens Opfattelse er, at dette Forhold har ikke virket skadeligt i den Forstand, at der paa nogen Maade kan lægges vore Tjenestemænd noget til Last med Hensyn til at lade sig paavirke af private Interesser.«